

Volání odnikud

Jaroslav
Velinský

Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka

Volání odnikud

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství MYSTERY PRESS

Ota Fink

Strašidlo minulosti
Velice dlouhé schody
Volání odnikud

Augustin Veliký & spol.

Spravedlivá pistole
Mys Mrtvého muže
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána
Malý zelený slon
(v souboru **Případy Augustina Velikého & spol.**)

Připravujeme

Cesta pro vraha
Dívka s copem

**Případ
bezděčného
detektiva
Oty Finka**

**Volání
odnikud**

**Jaroslav
Velinský**

**Mystery Press
2024**

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – heirs, 2003 / 2011

Cover Illustration © Jaromír 99, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-600-2 (pdf)

**Vážené přítelkyni a čtenářce,
paní Mileně Dovrtělové
za nezištnou pomoc
při dobývání pevnosti Q**

1

„Od těch borůvek tady,“ řekla holka House, „budeme samej fialovej puntík.“

„To je fuk,“ já na to. „Mám fialovou rád.“

„Proč zrovna fialovou, Biggles!?“

„A proč je někdo slávista a někdo spartan? Fialovou jsem měl rád už ve školce... Možná proto, že ostatním dětem se líbila červená.“

„A ty jsi chtěl bejt jinej...?!“

„Třeba jsem byl jinej. Červená se mi zdála protivně přímočará a uřvaná. Fialová je tichá, zamyšlená, záhadná... a může bejt všelijaká.“

„Jo. Dokonce jedovatá, hele. Například oměj je taky krásně fialovej.“

Takhle praštěně se dokáže bavit zahradnice se soustružníkem potmě v lese; drží se ho usmolenejma rukama, jako by se bála, že už ho nenajde, kdyby se pustila; dusnej letní večer je pro hříchy všeho druhu jako stvořenej, támhle na protějším konci paseky vychází měsíc za černým mřížovým bříz, buků, dubů, nebo co je to za stromy, něco zaševelí a tichounce kníckne v mlázi...

„Kvílí šakal...“ zabroukala holka House, „po družce vzdálené touží svojí...“ Zavrtěla se mi přitom v náruči. „Ty, Biggles, hele... já tě fakt strašně miluju.“

Nebylo to pro mě nic nového a nemůžu říct, že by mi to nelichotilo. Problém byl v tom, že holka House mě takhle strašně milovala už dobřejch šest let.

Celou tu dobu kvůli mně vzdorovala nástrahám různých vykuřků a frajírků. Teď už jí táhlo na dvaadvacátěj, i když by to byl do ní nikdo neřek. Pořád to byla ta samá vyčouhlá holka s ucouranejma vlasama neurčitý barvy a tlustejma černejma linkama kolem bledě modrejch kukadel, která pro silný slovo nikdy nešla daleko a střilela z praku jako čtrnáctiletěj grázlík. Byl jsem jí tenkrát vděčnej, jak by ne; zachránila mi život a riskovala přitom svůj, když šutrem z praku sejmula ke všemu odhodlanýho zabijáka s bouchačkou. Jenže já byl zrovna zamilovanej do Růženy. A když už jsem nebyl zamilovanej do Růženy, jelikož mi zahrnula s jistým Motejzlíkem, byl jsem zamilovanej do jiný, dokud mi nezahrnula taky; a tak to šlo dál, až jsem se odnaučil zamilovávat se. Ale House byla vytrvalá, a co bysme si povídali – kterej chlap by takovou věrnost svý osobě vydržel. Kór když je zrovna sám.

Teď byla šťastná a mě to těšilo, i když to ode mě vůči ní nebylo jó férový. Jenomže to holt máte těžký; takový to, co se tomu básnický říká něha, potřebuje čas od času každej; a když je to osmadvacetiletěj klacek, potřebuje to tuplem. Od mámy to není ono, i kdybyste ji měli rádi jánevímjak, co si budem povídat.

A tak jsem teď vrávoral na okraji temný propasti, jelikož holka House mě hodlala milovat nadosmrti – a já toho nechtěl zneužít, i když jsem ji měl taky rád.

Nějakej paďour by si moh myslet, že mezi trampama se na takový věci zas tak kórmoc nekouká, když jsou vlastně pořád kluci s holkama někde po nocích; jenže to by se zatraceně mejlil. Mezi

pořádnejma trampama se na to naopak kouká mnohem úzkostlivěje než mezi padourama... No dobře, jakej já jsem tramp, když s nima jen čas od času vypiju nějaký to pivo U Dvouch stehen a nechám si od nich říkat Biggles; ale ať už jsem tramp nebo ne, s těmahle zásadama souhlasím – i když jsem se podle nich vždycky neřídil. Ale teď zrovna jo.

„Ty, House... neměli bysme se už vrátit?“

„A proč?!“

„Někdo si všimne, že jsme dlouho pryč, a k tomu budem od bo-růvek... Co kdyby to někdo pích tvýmu bráchovi, až přijede?“

Původně jsme šli s flaškama pro vodu; tu jsme sice z pramínku nabrali, ale zpátky jsme se dali oklikou kvůli tomu měsíci, abysme líp viděli, jak vychází.

Sedli jsme si, jelikož mu to trvalo děsně dlouho.

„Hele, Biggles,“ řekla, „víš co? Ať si to klidně píchnou. Brácha mi nemá co poroučet – a Džimák taky ne, když Jukóni do osady holky neberou.“

„A co Vrtule?“

„Šerifova ženská.“

„Jestli to není obráceně.“

„Ty seš strašnej, víš o tom? Co má bejt, že je Vrtule šerifova žen-ská? To je stejný, jako že já jsem –“

„Nejsi. Můžeš dělat, co se ti zachce. Třeba se sbalit a jít někam jinam s někým jiným – a nemusíš se mě ptát, jestli se mi to líbí, nebo ne. Do toho, co chceš nebo nechceš, mi vůbec nic není. Je to věc tvýho svobodnýho rozhodnutí.“

„Proč bych měla chodit jinam s někým jiným? Moje svobodný rozhodnutí je bejt tvoje –“

Nedořekla to, protože zazvonil telefon.

2

Nejspíš vás napadne, že jsem se dal na nějaký ten syréalizmus, jak těm žirafám se šuplatama a hodinkám, co tečou ze stolu, říká Kasal od nás z fabriky, ktorej má grafickou školu. Že jsem si zkrátka ten les okolo nás vymyslel, zatímco jsme seděli někde u telefonu.

Jenže já si ho nevymyslel, čestný pionýrský.

Široko daleko okolo místa, kde jsme s Housetem seděli, se táhnul bejvalej vojenskej újezd. Na jaře jsem byl na vojenským cvičení a papalášci nevěděli nic lepšího než nás, mladší záložáky, převelet zrovna sem, protože se to tu likvidovalo a armáda se stěhovala někam jinam. Byla to makačka a blbárna a po práci se nedalo dělat nic jinýho než sedět na cimře nevábnyho baráku a mastit s chlapama mariáš, nebo se táhnout po silnici dva kilometry tam a dva zase zpátky kvůli mizernýmu pivu. Nikdo rozumnej se mi tudíž nemůže divit, že ve chvílích volna jsem prolez každej palouk a vyšplhal na kdejaký kopec v širým okolí. Krajina, o kterou se nikdo nestaral dobrý dvě desítky let, byla pustá a romantická včetně takovejch atrakcí, jako byla zřícenina starý vodní tvrže na ostrůvku v zanedbaným rybníku.

Když mě holka House pozvala na letní velkej vandr, měli Jukóni v úmyslu hledat nový kempy až někde na horním toku Sázavy.

Hned jsem si vzpomněl na své jarní průzkumy holetínskejch pralesů a vzkázal jsem jim to. Když jsme si to ještě upřesnili u piva, Jukóni proti změně plánu nic neměli. Byla to náhoda, že v naší fabrice ve stejným termínu začínala čtrnáctidenní celozávodní dovolená, jinak bych s Jukónama nikam jet nemoh, i kdyby House prosila na kolenu.

Stejná náhoda stihla Fandu Kelnera, pěvce závodního bigbendu. Byl zhrzenej, nepovedlo se mu uhnat krásnou Barboru Konvicovou, administrativní sílu v mistrovně. Vyrazil se mnou na pivo, aby ze mě tahal rozumy, Barbora totiž nejdřív jela po mně, ale to je lautr jinej a taky ukončenej příběh; a protože na pivo je z fabriky nejbliž ke starý Stehnový, kde byla akorát slezina, padnul tam parkeťák a hogofogo Fanda do noty starýmu Džimákovi, šerifovi T. O. Yukon; stojí to za vyprávění, i když se tím od toho telefonu v lese na chvilku vzdálím.

„Tam je fis, vole,“ hulákal banjista Sahara na Mrožáka. Do toho břínkaly sklenice, Džimák chrastil lžícema a vysmolený hlasy přítomnejch kamarádů sborově notovaly: „Má krásná zlatovlasá pááá-nííí...“

„Dyť já to ani pořádně neznám, ty máku,“ bránil se Mrožák a bloudil prstama po hmatníku starodávný kytary, která prej pamatovala slavnýho trampskýho skladatele Slima Howarda Klimeše. „Jaký fis? A kde?“

„Na tu paní,“ překřikoval Sahara hospodu.

Mrožák to zkoušel, jenže písnička už byla o kus dál a zas to nepasovalo. Vtom se k tomu přichomejt Fanda, kterej do tý doby neřek ani slovo, jen s unaveně nadřazeným ksichem usrkával své pivo. PŮJČ MI TO, KAMARÁDE... Načež vytasil z kapsičky na hodinky trsátko, přidal se k banju i s tím fis a ještě vymák pár hmatů, který neznal ani Sahara. Když to dohráli, hulákalo se umííí a Sahara povídá: „Hele, ty... odkad' znáš *Bar U Zlatý plachty*?!“

Fanda na to, že od nějakýho *Uajtmena*.

Načež se začali dohadovat o různých předválečných amerických flákách, co na ně trampský veršotepci vymysleli český texty, a přitom vyšlo najevo, že jeden takovej napsal i sám Slim Howard Klimeš, pro Džimáka trampskej světec, Fanda se projevil jako znalec kdejakýho čundráckýho dojáku i s příšernejma prstolamama a nakonec jeho přednášku s názornejma ukázkama nesežrali jenom Mrožák se Saharou, ale lautr celá hospoda i s hostinskou a štamgas-tama ve výčepu, který sice neměli šajna, o co kráčí, ale byli zticha jak putičky. Svůj nápad, že by Fanda moh do holetínskejch lesů vyrazit s náma, jsem tudíž ani nemusel moc prosazovat. A když nakonec svým cortésovským barytonem vystřih *You belong to my heart*, koupil si i holku House, který jsem kdysi dávno právě tohle napsal do cancáku, jelikož jsem pořádně nevěděl, co to je.

„Hele, on to od tebe zná?“ zašeptala mi.

„Ne,“ já na to. „Já to znám od něj.“

„Je úža,“ pravila zasněně. „Jenže tebe miluju, víš?“

Vyznáníma lásky nešetřila; za tu dobu, co jsme se vídali jen občas na slezině Jukoňáků a já na její žhoucí pohledy nezabíral, si jich nastřádala slušnou zásobu.

Ted' už snad zbejvá jenom spočítat, kdo všechno přiklusal v sobotu ráno s bagáží na Denisák; šerif Džimák se svou nerozlučnou squaw Vrtulí, Mrožák s kytarou, Sahara s banjem, věčnej řezbář Kary, kterej se těšil, že v tý divočině najde hromadu samorostů, House a já.

Fanda jel na svý číze; měli jsme s ním sraz v Holetíně na nádraží, kde chtěl nechat mašinu v úschovně.

Bimbo, Housete brácha, měl na svým davidovi přijet až v úterý – slíbil totiž našemu společnýmu kamarádovi Vrbovi, že mu přes neděli píchne s opravou střechy na jeho starým srubu ve Tmavý Studnici.

S Fandou jsme se taky v Holetíně sešli, urazili jsme pěšky tři kiláky po opuštěný starý vojenský komunikaci a další kilometr do šílenýho kopce a ještě kousek po rovině lesní pustinou, až jsme se zastavili na břehu lesního rybníka zarostlýho rákosím. „Vidíte tu zříceninu na ostrůvku?“ povídám. „Náramnej flek.“

„Je tady přívoz?“ na to Sahara.

„Támhle je to mezi břehem a ostrovem široký nanejvejš tři metry. Na jaře jsem to přeskočil.“

„Fajn,“ na to Džimák. „Ženský, uvařte čaj a namažte náskou brzdu. Kary – my zatím postavíme lávku.“

K večeru jsme měli postavenou nejen lávku, ale i docela útulnej kemp schovanej mezi zbytkama zdí.

V šerifským stanu bydlel Džimák, ke kterýmu se měl v úterý připojit jeho zástupce Bimbo. House bydlela ve starým áčku s Vrtulí, Mrožák se Saharou měli německej čtyřplátnej jehlan, kam se k nim pohodlně vešel i Kary se všema svejma řezbářskejma fidlákama, a mě vzal do podnájmu Fanda. Měl úžasnej hangár s podlážkou, na kterej Džimák nejdřív koukal dost nedůvěřivě, ale nakonec ho přijal na milost.

„No jo, kamaráde,“ prohlásil, „konečně můžem bejt rádi, že je aspoň khaki. Takovej kohinór jako ty si taky moh přivízt něco růžovýho s krajkovou předsíní.“

„Jakej já jsem kohinór, šerife?!“ na to Fanda.

„Abys rozuměl,“ vysvětlil mu to Džimák, „kohinór, to neznamená padour. Kohinór klidně může bejt přítel trampů, akorát holt je trochu moc civilizovanej.“

Fanda se tomu srdečně zasmál. Večer začali štípat komáři; Mrožák postavil ohniště, šutráků tam na to bylo dost, a rozdělal oheň. A protože ani to nestačilo, začali všichni zuřivě kouřit.

V soumraku jsme se trousili do lesa pro dříví a mě poslala Vrtule s flaškama pro vodu, protože jsem zatím byl jedinej, kdo k pramínku

trefil. Na druhý straně lávky jsem potkal holku House; nesla otep roští, se kterou hned praštila o zem, a že prej půjde se mnou, aby taky věděla, kde ta pitná voda je.

Škobrtali jsme na druhou stranu rybníka a pak proti proudu potůčku, co do něj ústil; tam jsme nabrali vodu a cestou zpátky jsme zabloudili na borůvkovej palouk, koukali na měsíc, jak pomalu vychází za vzdálenějma stromama, a přitom jsme vedli ty srandovní řeči...

Dokud nás nevyrušilo zazvonění telefonu.

3

No prosím, můžete namítat, že jsem vysvětlil kdeco, jenom ne to, jak může sakra v lese zvonit telefon.

Holka House se ke mně přimáčkla ještě víc a zašeptala: „Ty, Biggles – to není možný!“

Jako na důkaz, že to možný je, to zazvonilo znova.

„Kde je baterka?“

„J-já,“ cvakala zubama, „ně-někde... tuhle j-je.“

Rozsvítil jsem baterku a pomalu se ploužil borůvkama. Ani já jsem z toho neměl příjemnej pocit. Jak by taky jo? Napadlo mě, že to není telefon, ale třeba gigantický saranče, který se mi vzápětí zahryzne do lejtka.

Kdyby to bejvalo přestalo, asi bych to byl nenašel.

Naštěstí to zvonilo dál, já byl čím dál blíž – až jsem se taktak zastavil na kraji díry napůl zasypaný hlinou. Zvuk vycházel odtamtud, a když jsem se opatrně pustil po tý hlině, měl jsem před sebou něco jako jeskyni...

„House...!“

„J-jo. Našel jsi něco?!“

„Pojď sem, jo? Ke světlu. Neboj se, je to rovina.“

Ten prevít v jeskyni pořád vyzváněl.

„Jéžíš,“ řekla House. „Co to je? Hrob?!“

„To víš, že jo,“ já na to. „Zakopali sem zastřelenýho telefonistu a on tu teď straší. Sedni si na kraj a počkej. Vlezu tam.“

„Ty... nedělej to.“

Posvítíl jsem si dovnitř. „Je to sotva dva metry dlouhý,“ řekl jsem. „Žádnej hrob, spíš bejvalej kryt pro cílnýho. Na jaře to zahrnovali a na tenhle asi zapomněli.“

„No jo,“ na to House, „jenomže proč sem někdo telefonuje? Do zapomenutýho krytu?!“

„Proto tam lezu, abych na to přišel.“

„A co když tam je třeba taky zapomenutej granát?“

„To poznáš.“

„Ty seš ale blbej, Biggles,“ řekla láskyplně.

Vlez jsem do díry po čtyřech. Na konci, napůl zasypaná hlinou, ležela hnědá bakelitová krabice vojenskýho telefonu. Otevřel jsem víko a zved sluchátko v půli dalšího zazvonění. „Slyším,“ povídám.

Přece jenom – byl to vojenskej telefon.

Ve sluchátku se ozvalo: „Kdo je tam?“

Byl to divnej hlas, jako kdyby mluvila nějaká nesmělá a možná i vystrašená ženská.

„Poručík Smrček,“ řekl jsem komisně.

„Aha.“ Jako by se dotyčný ulevilo. „Tak já vám mám oznámit tuhleto... Máte papír a tužku?“

„Jasně. Všecko mám.“

„Tak si to napište, protože byste si to nepamatoval.“

„Diktujte,“ já na to. Že bych si něco psal, mě ani nenapadlo. Připadal jsem si jako Anička Skřítek se Slaměným Hubertem dohromady. Hlas tam někde si odkašlal, jasně, byla to ženská, a začal diktovat: „*Ljubovju darazit' umějtě* – máte to, soudruhu poručíku?“

„Moment. Ono je to rusky?!“

„Já myslím, že jo, když je to azbukou, ne?“

„Jasně. Tak dál.“

„*Sgadami daražit' – vdvajně*,“ pokračoval hlas v diktování. „Stá-
číte to psát?“

„Jak by ne. Pradalžájtě.“

„*Ljubov ni – vzdochy – na skamejke*... Ono je to teda dost načmá-
raný, soudruhu poručíku. *I ni pragulki – pri luně*... No a potom je tady
ještě *vsjo budět slja* – a to je celý. Je to náká šifra, že jo?!“

Nebyla to ženská. Byl to puberták.

„Poslyšte, vojíne,“ povídám, „odkud vlastně voláte?“

V tý chvíli ten zatracenej uličník zavěsil a já si uvědomil, že si
z toho pamatuju akorát *pragulki pri luně*, jelikož jsem věděl, že jsou
to procházky při měsíčku, a na jedný takový jsem zrovna byl.

Položil jsem sluchátko a vylez z díry.

„To byl nějakej Rus?!“ divila se House.

„Ne,“ řekl jsem.

„Tak proč jsi mu říkal *pradalžájtě* –“

„Jéžíš, ze srandy. Já si nejdřív myslel, že je to nějaká bláznivá
ženská.“

„Ženská...?!“ Nejspíš ji to popudilo. Bodejt' taky ne, jdem na *pra-
gulku pri luně* do pustýho pralesa a ženský mi telefonujou i tam.
„A jak mohla vědět, že jsi tady?“

„Blbost,“ já na to. „Nebyla to ženská. Nejspíš to byl pionýr
na bojovce a měl to tu zvednout nějakej vedoucí nebo chlápek ze
Svazarmu... Třeba to nenašel.“

„To je divný, že by pionýři takhle pozdě –“

Taky mi to bylo divný. S tím pionýrem a chlápkiem ze Svazarmu
jsem to plácnul jenom tak, aby holka House nezačala vymejšlet kdo-
víjaký nadpřirozený vysvětlení a v noci se nebudila ze spaní. Jenom-
že ten zatracenej strašidelnej les byl jasně proti mejm snahám. Na-
jednou mě bafla div ne všema čtyřma a vrískla:

„Jéžíšku, Biggles! Vidíš to taky?!“

„Uááá!“ Lek jsem se, jak by ne. „Co mám vidět?!“

Ukázala rukou. „Přece t-támhl-le...“

Musel jsem si v duchu přiznat, že to vypadalo strašidelně, i když to mohlo mít docela přirozenou příčinu – akorát mě hned nenapadlo jakou. Kousek vlevo od vycházejícího měsíce se pohybovalo třaslavý světýlko, možná jenom odraz nějakýho světýlka na listí keřů a v korunách stromů. Kmitalo se to a vznášelo kolem čáry obzoru jako duch někam doleva, pryč od měsíce, na chodce s rozhoupanou lucernou moc rychle, a přitom bez jediného zvuku...

Mlčeli jsme a sledovali, jak se to mihotavý světýlko vzdaluje a vytrácí, až už bylo skoro nerozeznatelný... Ještě dvakrát třikrát bliklo... a zmizelo.

„C-co to b-bylo? B-bludička...?!“

„Jak to mám vědět, House?“

„V-vypadalo to, jako kdyby se to ut-t-t... ut-trhlo,“ na to House.
„Z t-toho m-měsíce.“

„Blbost. Hele, přestaň se klepat, jo?“

„K-když j-já n-n-nemůžu...“ Hystericky se zasmála. „J-já jsem p-pitomá, vid’?“

„Chvíli mlč a poslouchej,“ řekl jsem. „Za první nejsou žádný strašidla, který telefonují rusky, a za druhý se nemůže utrhnout kus měsíce a jen tak si to štrádovat po lese. Bludičky taky nejsou. Třeba je tam někde silnice a přejelo po ní auto... Viděli jsme to skrz stromy a motor jsme neslyšeli, protože ta silnice může klidně bejt třeba pět kilometrů daleko. Pojd', vypadnem.“

Prudce zakejvala a táhla mě pryč. Zastavil jsem ji a povídám:
„Ty, House – ale nech si to pro sebe, jo?“

„To jako – před Jukónama?!“

„Jo. Zejtra se sem mrknem za světla, od toho telefonu přece musej jít nějaký dráty.“

„A co ti to vlastně říkal ten –?“

„Nejdřív se zeptal, kdo je u telefonu, já povídám, že poručík Smrček – podle těch stromků tady okolo –“

„Proč jsi neřek svý jméno?“

„Proč bych měl říkat svý jméno kdovíkomu do telefonu v lese? Nevěděl jsem přece, kdo to je – a on mi taky žádný jméno neřek. Jenom že mi má něco oznámit. A pak začal diktovat – jenomže ruský. Z něčeho to čet, povídal, že je to špatně čitelný. Připadalo mi to jako nějaká básnička, a on se nakonec zeptal, jestli je to šifra. Proto mě napadlo, že je to spíš kluk než ženská. Ženskou by taková blbost ne-
napadla.“

„Co ty víš, jaký blbosti ženský napadaj,“ na to House. „A jaká to měla bejt básnička?“

„O lásce a procházkách při měsíčku. *Pragulki pri luně*. Mně ruština ve škole nikdy moc nešla.“

„*Ja tějba ljublju*,“ na to House. „Mně docela šla. Ty, hele – to je jako o nás, že jo... No řekni, není to strašidelný? Jako kdyby nám sem zavolal sám pánbu.“

„Jo,“ řekl jsem. „Jenže pravoslavnej. Proto o tom taky nechci mluvit s Jukónama. Tak jdem.“

Posbírali jsme mokrý a studený feldflašky a pustili se k záři ohně, která slabě mihotala za stromama.

4

„Koukám, že ani nemáš zelený kolena.“

Fanda je v těchhle věcech dost přímočarý, ale aspoň si to nechal do stanu, kam jsme zalezli dlouho po půlnoci nalitý čajem a přečpaný obloženejma topinkama, kterejm Vrtule říkala *tousty ála mesijé*. Kromě toho debužírování se Fanda se Saharou hrabali v Džimákově staříčským umaštěným zpěvníku (mimo jiné v něm byl vlastnoruční podpis Slima Howarda Klimeše) a křísili z mrtvejš trampský písničky, jaký málokdo z nás vůbec kdy slyšel; Džimák k tomu obstarával rytmiku svejma oblíbenejma lžícema. Jen Mrožák se radši staral o oheň, dokud si Džimák neřek o nějaký to svý oblíbený *Jen nevěř, hochu, ženám*. Sahara m-caj-caj na banjo zásadně nehrál, a tak se k Mrožákovi přidal Fanda s basama a druhým hlasem...

Nikdo se nás – teda Housete a mě – neptal, kde jsme tak dlouho courali, protože jsme kromě flašek přitáhli i tu odloženou otep dříví; takže by to bejval byl docela povedenejš večer, kdybych neměl plnou hlavu toho divnýho telefonování; a jak jsem tak sem tam juknul po Houseti, chudák holka taky na nic jinýho nemyslela.

Ale mluvit o tom už jsme neměli příležitost.

„Proč bych sakra měl mít zelený kolena, hele?!“ povídám Fandovi na tu jeho impertinentní otázku.

„Nojó,“ pochechtával se, „vypravovat mi to nemusíš. Řek bych, že je to docela fajn holka, a přeju ti ji. Já na tyhlety klukandy samá ruka samá noha vysazenej nejsem, ačkoliv to prej bejvaj éra, když se do toho daj.“

Když jsem na to nic neřek, zeptal se: „No tak, Oto... je House taky éro, když se do toho dá?“ A na mý ponurý zahuhlání dodal: „Tak si to nech. Stejně jsem spíš na dámy, co ti jen tak nepropadnou mezi rukama.“

„Když si daj říct,“ já na to.

„To záleží na tom,“ vykládal Fanda a lez u toho do spacáku z poválečného výprodeje po americký armádě, „jak to na ně umíš zaválet.“

„Jenže jsou výjimky,“ řekl jsem a vybaloval přitom deky, „kteřý holt čekaj na velkého pracháče. U Barbory to máš marný i s tím zpíváním a knírasem. Jako soustružník jsi pro ni naprostej autsajdr, Fanouši.“

„A proč teda jela po tobě, ty zázraku?!“

„Asi z dlouhý chvíle.“

„Z dlouhý chvíle mohla vyject i po mně, ne?“

„Vyznej se v ženskéjch,“ řekl jsem. „A život už holt je takovej. Třeba ted' budeš mít nějakej čas smůlu, než se to zase otočí jako v tý známý písni.“

Fanda drcnul zipem u spacáku. „Všim sis tý výpravčí v Holetíně?“ zeptal se.

„Nějakou blondýnu v nádražáckým jsem zahlíd.“

„Byl jsem tam dvě hodiny před váma.“

„A jéje.“

„Rozvedená, bezdětná. Vlastní kvartýr. Po tom, co tu z celý posádky zůstal jen nějakej plukas s pár maníkama, v Holetíně chcíp

pes. Už prej se kvůli naprostý absenci společenského života chtěla dát přeložit...“

„Kvůli tobě s tím počká?“

„Třeba jo. Aspoň těch čtrnáct dní.“

„Máš to dost z ruky.“

„A co zásoby a pivo? Na mašině to klidně dovezu až sem... Na nějaký zákazy z vojenskejch dob se můžu vyfláknout, když tam není značka.“

To byl celej Fanda. Sotva se otřepal z tý tašky, kterou dostal od Barbory, už plánoval další nájezd.

Prostřel jsem si deky a složil si pod hlavu ohoz nacpanej do pinglu. Navlík jsem se do tepláků a napadlo mě přitom, že se v noci asi moc neohřeju.

„Můžu zhasnout?“ zeptal jsem se.

„Jasně. Potmě se o ženskejch mluví líp.“

Sfouknul jsem svíčku v malý lampičce pověšený na stanový tyči. „Já o nich mluvit nebudu.“

„Zatím stejně není o čem... tak dobrou.“

Nebyla dobrá. Jsem zvyklej spát na levým boku, jenže zrovna tam byl pod podlážkou skrytej šutrák. Musel jsem ležet na pravým. Asi hodinu nato jsem byl pořád vzhůru, zatímco Fanda v tom svém americkým spacáku spokojeně oddychoval.

Napadla mě divná věc.

Ten kluk se zeptal, kdo je u telefonu.

Já řek, že poručík Smrček.

To bylo rozhodující, aby předal vzkaz – nebo aby oznámil, co oznámit měl. Jo, to druhý, tak to říkal.

Proč pro něj bylo rozhodující vymyšlený jméno?

Existoval snad nějakej poručík jménem Smrček a já se náhodou strefil? Blbost. To by byl hotovej zázrak.

Poručíků Smrčků moc nebude.

Zato obyčejnejch poručíků s různějma jménama jsou mraky. Což znamená, že ten neznámej si byl jistej, že se dovolal na správný místo, když se ozval poručík; jak se jmenuje, na tom vůbec nezáleželo. Ale proč a na čí přání nebo rozkaz měl nějakěj kluk oznámit jakýmukoli poručíkovi, že –

Že – co? Najednou jsem měl ten jasnozřivej moment, jaký přicházejí těsně před usnutím. Když se nepřinutíte vstát a poznamenat si, co vás právě napadlo, spolehlivě o tom ráno nevíte ani ň. To mám vyzkoušený.

Tak jsem našmátral baterku, z pinglu jsem vyhrabal notes a tužku a napsal si: *Ljubovju daražit' umějtě*. Pro jistotu jsem si poznamenal i to, co jsem si pamatoval už předtím: *ni pragulki pri luně*. Načež jsem notes zavřel, uklidil, zhasnul baterku a konečně usnul.

5

Že bych se jó vyspal, to jsem se teda nevyspal. V tý bláznivý přírodě všecko vstává se sluníčkem, a to podle mejch staříckejch, ale pořád jakžtakž přesnejch poběd vylezlo někdy kolem pátý. Nechtělo se mi vstávat jako na ranní šichtu, a tak jsem se ještě nekonečný dvě hodiny povaloval. Fanda spal jako dřevo, a když jsem chvíličku po sedmý vylejzal ze stanu, slyšel jsem odevšad klidný oddychování a z Džimákova stanu dokonce chrápání.

Někde v dálce se ozval zvuk motoru, sílil a pak zase ztichnul. Blesklo mi hlavou, že je to Bimbo, kterej se na Vrbu a jeho střechu vybodnul, aby moh dávat majzla na svou ségru House, kterou věčně hlídal jako četník.

Jenže Bimbo neměl páru, kde lágrujeme; měli jsme mu v úterý odpoledne přijít naproti k holetínskýmu nádraží. A vůbec to byla blbost; tohle nebyl motor harleye davida. Spíš nějakýho džípu.

Vzal jsem si mejdlo, ručník, strojek na holení a zrcátko a seběh jsem dolů k lávce. Když jsem se umytej a hladce vyholenej vrátil, nic se nezměnilo. Pak jsem si vzpomněl na tu svou noční poznámku v notesu; vybalil jsem ho a přečet si to, ale nic mi to neříkalo.

Obul jsem se, oblík se do kraťasů a trička a vypad do lesa.

Jak slunce ještě pořád stálo nízko, dlouhatánský stíny se táhly po trávě. Napadlo mě, že je to krásný a pro notorickýho Pražáka tak vzácný, že by si toho měl užívat, dokud to jde.

Tak jsem se rozběh vysokou trávou, přeskakoval keříčky a smrčky, s rozpaženejma rukama jsem se vznášel vstříc vycházejícímu slunci... a tak dále, jak by to napsal nějaký ten Vůněslav Quido Jablonský. Já můžu napsat leda to, že jsem měl svý plátěný obutí v tu ránu durch. Voda v botách našťestí neškodí, když se zahřeje na tělesnou teplotu – aspoň trampové to říkají.

Že jsem moh běžet bos?

Blbost. Jakožto Pražák nejsem na takovýhle fakírský kousky ani trochu trénovanéj a v trávě taky mohlo bejt ledacos. Vzhledem k utajení nemůžu prozradit co, ale zkuste o to zakopnout. V takovém případě už boty do smrti nebudete potřebovat.

Hele – tuhle jsme seděli s Housetem.

Ta paseka před náma vlastně nebyla paseka, to se za tmy jen zdálo. Byla to rozsáhlá, mírně klesající a zase stoupající louka, a ty tenký stromy, za kterejma včera vycházel měsíc, byly jenom nepatrněj ostrůvek v moři vysoký trávy na protějším obzoru. Doved jsem si představit, jak tou loukou postupuje rojnice a v nejnečekanějších místech se před ní vztyčujou a zase mizej figuríny papundeklovějch nepřátel. Taky jsem to na vojně párkrát dělal, byla to flákárna a ještě výhodný společný tajemství s velitelem roty, protože do čeho se při plukovních prověrkách netrefil manšaft, musel ze svý díry dorazit cílnej. Odtamtud se taky tahalo za špagáty, aby se nepřátelskej střelec vrhnul do rány v pravou chvíli.

Tohle stanoviště bylo dost bokem, takový překvápko pro vyjevený bažanty na louce. Proto se na něj nejspíš zapomnělo. Slez jsem dolů, abych si prohlíd telefon.

Byl to klasickej TP 25 v bakelitový škatuli. Vypadal v pořádku, akorát víko bylo naprasklý. V pořádku taky samozřejmě byl, jinak

bych se byl včera moh těžko vybavovat s tím tajemným pubertákem. Vedení se táhlo někam nahoru skrz shnilý prkna zasypaný zemí a zarostlý trávou. Zved jsem sluchátko a zatočil klíčkou.

Tam někde v dáli to vyzvánělo, vyzvánělo...

Ale sluchátko nikdo nezved.

Co jsem z toho moh usoudit? Leda že druhej telefon je na podobným místě. Ale proč z něj ten kluk volal, a ještě k tomu zrovna ty podivný ruský veršíky, a proč je měl nadiktovat poručíkovi Smrčkovi nebo třeba strejčkovi Jedličkovi, to pro mě byla pořád stejná záhada.

Vylez jsem ven a koukal po kabelu. Nikde nic.

Ved pod zemí, aby o něj někdo nezakop a neutrh ho.

Ted' už na něm rostla stejná tráva jako všude okolo.

Zakručelo mi v břiše.

Tak jsem se obrátil a coural se zpátky do tábora.

6

Už z dálky jsem zaslech hádavý hlasy. Nerozuměl jsem, o čem je řeč, a marně jsem přemejšlel, kdo se tam do koho naváží. Teprv když jsem došel k lávce, zaslech jsem, jak House vriská: „Helejte, co se tu na nás vytahujete? Je to tady snad vaše?!“

A někdo jinej, nejspíš Džimák, ji okřikoval: „No tak, sakra, kušuj, House!“

Přeběh jsem lávku, obešel napůl zřícenou zeď a vešel na scénu, kde se mi naskyt zlověstnej pohled.

U ohniště, na kterým se Vrtule zrovna chystala vařit čaj k snídani, stál napruženéj tlustej důstojník a za ním staršina v ušmudlaný polní uniformě.

„Pocem, Biggles,“ zavolal na mě Džimák, dost srandovní ve vínově červených teplákách a kožený šerifský vestě s třásněma a hvězdou, kterou si navlík, jak vylez ze spacáku. „Tuhle soudruh plukovník –“

Postavil jsem se do haptáku a zařval: „Soudruhu plukovníku, desátník v záloze Fink!“

Upřel na mě krhovej pohled, zavelel „pohov“ a dodal: „Ten váš ksicht už som volakde viděl. Lebo ne?“

Byl to plukovník Hlomoza, pod kterým jsem tady na jaře bránil vlast s krumpáčem a lopatou.

Jeho národnost byla typicky důstojnická, něco mezi chacharem, horehroňákem a mírně pokročilým vasrpolákem. Pokud jsem si pamatoval, měl za manželku nějakou mladou Slovenku, na kterou nejspíš dost žárlil; byla takovej ten čardášovej typ a každého z mejch kolegů záložáků by bejvala utáhla na vařený nudli.

„Byl jsem tady na jaře na cvičení,“ řekl jsem.

„Aha. A teď tuná jste ako čo?!“

Nejhorsí na něm bylo, že mluvil prapodivnou míchaninou všech možnejch jazyků a dialektů a člověka to svádělo, aby hutoril taky tak. Sám si neuvědomoval, co mu z tý tlustý chlebárny leze, ale u druhých si toho všimnul hned. Tak čo vy vlastně jste, vojaku? Slovák, Čech, Mod'ór, lebo čo?! Samozřejmě jsme si z toho dělali srandu – jako záložáci jsme si to mohli dovolit. Zupák staršina, co s ním přišel, si to dovolit nemoh, a tak radši zaujatě zíral, jak Vrtule krájí chleby.

„No jo, soudruhu plukovníku...“

„Čo nojo? Aké nojo, soudruh desjatník?“

„Ále... je to tu pěkný a málokdo to tu zná, soudruhu plukovníku.

Tak jsem pozval tuhle kamarády –“

Hlomoza se podíval na svýho poskoka, kterej náznakově sklap kufry. „Kamaráty,“ hudroval. „Čo vy na to, staršina? Pripadá vám normálne, keď desjatník v záloze pozývá volaké kamaráty do vojenskeho prostoru?!“

Staršina vypadal, že si o tom myslí svý.

„Soudruhu plukovníku,“ řekl jsem, „už na jaře, když jsme bouřali ty baráky, to bylo jako vojenskej prostor zrušený. Řek jste nám to sám hned na nádraží. Že už to tady sice není žádněj vojenskej objekt, ale že nás sem neodveleli, abysme se tu flákali jako v civilu.“

„A to si pametáte?“

„Vždycky jsem se snažil zapamatovat si slova svejch nadřízencejch,“ řekl jsem. „A taky se mi to vždycky vyplatilo, soudruhu plukovníku.“

„Dobře,“ kejnul. „To je správně, soudruh desjatník. Ale abysme to uvedli do poriadku – tuná už sice neje vojenský prostor, ale ještě to neje prevedený národnému podniku Štátne lesy, takže za to všetko má velitelství odpovědnost. A čo je to taká odpovědnost? Že se nám tuná nebudou sliezat kovbojové a chuligáni.“

To viditelně namíchlo Džimáka, odjakživa úhlavního nepřítel všelíjakejch takytrampů, co místo do přírody jezděj do hospody. „Tak to teda pr, soudruhu plukovníku,“ povídá. „Nejsme žádný kovbojové ani chuligáni.“

„No, vy asi ne,“ na to Hlomoza. „Jak se na vás pozerám, vůbec mi sem nepasujete. Kolko let máte? Do padesiatky vám moc nezbejvá, čo?“

„Náhodou,“ ušklib se Džimák, „sem pasuju stejně jako vy. Sloužil jsem pod generálem Svobodou, soudruhu plukovníku. A za Duklu mi dali medaili.“

„Nětárajtě.“ Plukovníka to nadzvedlo, ale nás taky – snad kromě Vrtule, která o závratný vojenský kariéře svýho dlouholetýho partáka zřejmě věděla.

„Vojenskou knížku s sebou nemám,“ na to Džimák. „Ale můžete si to ověřit na vojenský správě v Praze deset. Rotný Vladimír Beránek, soudruhu plukovníku.“

„Nedáte si s náma čaj?“ zeptala se Vrtule.

Ve svejch brejlích vypadala solidně a plukas kapánek změknu. „Eh... len si nerobte škodu, soudružko. My už musíme... Staršina! Sepište mi tu oné. Pro všetky případy.“ Načež to dorazil jazykovým skvostem, nad kterým by Letenský, obháje *Rukopisů* od nás ze soustružny, šel do vejvrtky: „Nu, čo narobíme. Holetínske lazy daký rekreačný prostor sú něni.“

„A co kdybyste dělal, že o nás nevíte?“ řekla Vrtule.

„Ako bych si to srovnal se svým svědomím důstojníka československé armády?!“ na to Hlomoza. „Jsem za tuto všechno zodpovědný.“ Mávnul rukou po vesmíru a zabod svůj pichlavej pohled do Džimáka. „Tu vašu medailu si overím. Válečný hrdina od Dukly, svobodovec – a na vestě má volakú americkou zvězdu.“ Načež se rozhlíd svejma sádelnatejma očičkama a zahulákal: „A čo vy ostatný? Vy nejste vojáci?!“

„Ale jo,“ řekl Mrožák.

Kary se z toho ulil, byl ve stanu, a bud' ještě spal, nebo si tam nožečkem opižlával nějaký dřevíčko a celej plukovník Hlomoza mu moh bejt ukradenej.

„Já jsem dokonce frajtr,“ prohlásil Sahara. „Ale moc si to neberu, dali mi nudli tři neděle před civilem.“

„Nehovortě,“ ušklib se plukas. „U afrikakorpsu?“

Sahara si narovnal svou nerozlučnou romelku. „Je to praktická čepice,“ řekl. „Sloužil jsem v Klatovech.“

„A vy?!“ vybař Hlomoza na Fandu.

„Soudruhu plukovníku,“ na to Fanda ležérně, „musel byste se informovat u mejch nadřízenejch, jenomže to bych vám je nejdřív musel jmenovat. A to nesmím.“

„Takže mi odmítáte odpovědět –?!“

Fanda jen pokrčil ramenama a mrsknul fouskem.

„Však si to zjistím,“ houknul plukas, aby si zachoval zbytky vojenský důstojnosti. „Soudruh staršina, sepište to a přineste mi to. Sejdeme se u gaziku. Urobím zaťál okolo malou kontrolu, když už jsme sem dojeli. A vy, soudruhovja – pokračujte v raňajkách.“

Hodil ruku k čepici a dal si odchod div ne pořadovým krokem. „Soudruhu plukovníku,“ zavolał jsem za ním, „že pozdravuju soudružku Hlomezovou!“

V tu ránu se zastavil a udělal čelem vzad.

„Čo víte o mojej manželke, soudruh desiatnik?!“

„Nič,“ odpovedal jsem. „Enem si na ňu pametám.“

Chvíli na mě přemejšlivě zíral, nejspíš si nebyl jistej, jestli si z něj nedělám srandu; načez mávnul ploutví a pokračoval k lávce, kterou musel ocenit jako dokonalý ženijní dílo. Jeho kroky dozněly v lese.

„Kamaráde, tys mu to teda dal dopít,“ řekl staršina. „Jeho stará už tady nějakaj pátek není a kolujou latríny, že mu zdrhla.“